ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Τρικούπης καί ἡ κοινοβουλευτική εὐπρέπεια. Ὅταν οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους ἁρπαζέντουσαν σάν τά κοκόριαΗ πρώτη καὶ ἡ τελευταία παρεκτροπὴ τοῦ Γρικούπη στή Βουλή. Ὁ Τρικούπης καὶ οἱ ξένοι. Μιά τσεκουράτη ἀπάντησι στόν Ἐρνέστο Βίσμαρκ. Ὁ Τρικούπης περί Κρήτης. Ἡ ὥρα τῆς ἐπαναστάσεως. Τά προφητικά λόγια του. Τὸ χάλι τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας. Μερικοί στίχοι τοῦ Σουρῆ κλπ κλπ.

Τρικούπης ἦταν μανιώδης ὑποστηρικτὴς τῆς κοινοβουλευτικῆς εὐπρεπείας.

Ὅταν πολλὲς φορὲς φιλονικοῦσαν οἱ βουλευταὶ στὴ Βουλή, κι' ἀλλάζανε βρυσιὲς καὶ πολλὲς φορὲς πιανόντουσαν καὶ στὰ χέρια, ὁ Τρικούπης, χαμήλωνε τὸ κεφάλι καὶ στεκότανε σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε καὶ σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τίποτε.

Ὅταν ὅμως, κάποτε,ὁάντίπαλός του Δηλιγιάννης τὸν στενοχώρησε πολύ, τότε ὁ Τρικούπης δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε μὲ θυμό :

— Οἱ λόγοι μου εἶνε πυρακτωμένος σίδηρος, καὶ σὲ καυτηριάζουν !

Σὲ λίγο ὅμως, μετανόησε γι' αὐτὸ ποὺ εἶπε. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ ζήτησε ἀμέσως συγγνώμην, ἀπὸ τὸν Δηλιγιάννην, προσθέσας :

— Γιὰ πρώτη φορά, παρεξετράπην ἔτσι στὴ Βουλή !

* * *

Ὁ Τρικούπης δὲ «χάριζε κάσταναι», ποὺ λέει ὁ λόγος, στοὺς ξένους.

Μιὰ φορά, κατὰ τοὺς γάμους τοῦ τότε Διαδόχου Κωνσταντίνου, συνηντήθη μὲ τὸν Ἐρνέστο Βίσμαρκ,στὴ δεξίωσι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, καὶ μιλοῦσαν γιὰ μερικὲς λεπτομέρειες τῆς πολιτικῆς κινήσεως, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Γρικούπης, γιὰ τὴν πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος, ὁ Βίσμαρκ τοῦ εἶπε, διακόπτοντάς τον :

— Τὸ διάβημα αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος, θὰ δυσαρεστοῦσε τὴ Γερμανία.

Ὁ Τρικούπης ἔκανε πῶς δὲ ἄκουσε, κι' ἐξακολούθησε τὴ κουβέντα του ἐπὶ ἄλλου ζητήματος.

Ὁ Βίσμαρκ ὅμως, τὸν διέκοψε καὶ πάλιν, καὶ τοῦ ἐπανέλαβε :

— Τὸ διάβημα αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος, δὲν θὰ ἦταν εὐχάριστο στὴ Γερμανία.

— Ἴσως, ἀπάντησε τότε ὁ Τρικούπης. Ἀλλὰ ἡ Ἑλλάς, ὡς κράτος ἀνεξάρτητον, δὲν πράττει παρὰ μόνον ὅ,τι συμφέρει στὴν Ἑλλάδα !...

* * *

Ὁ Τρικούπης ἤτανε εὐθὺς καὶ τίμιος στὶς γνῶμες του.

Στὰ 1891 βρισκόταν ἔκτὸς τῆς ἐξουσίας. Μερικοὶ Κρῆτες ὁπλαρχηγοί, παρουσιασθήκανε τότε σ' αὐτόν, καὶ τὸν ρωτήσανε ἂν πρέπει νὰ ἐπαναστατήσουνε τὴν Κρήτη. Ὁ Τρικούπης τοὺς εἶπεν «ὄχι», τοὺς παρέπεμψεν, ὅμως, καὶ στὴν Κυβέρνησι.

— Αὐτή, τοὺς εἶπε, εἶνε σὲ θέσι, νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ καλύτερα ἀπὸ μένα.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς αὐτούς, παρουσιασθήκανε σ' ἕναν ἔμπιστο φίλο τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ εἶπαν :

— Ὁ Τρικούπης μᾶς εἶπε ὅτι δὲν θέλει ταραχὲς στὴν Κρήτη. Ἐν τούτοις, δυὸ πλούσιοι φίλοι του, ἔδωσαν σὲ μερικοὺς δικούς μας χρήματα, ν' ἀγοράσουν καμπότες καὶ πολεμοφόδια κ' αὐτοὶ τὰ πῆραν καὶ κατεβήκανε στὴ Κρήτη. Βολιδοσκόπησε, σὲ παρακαλῶ, καλύτερα τὸν κ. Πρόεδρο. Ἴσως δὲν θέλει νὰ φανῆ αὐτός, κι' ἔβαλε τοὺς φίλους του νὰ ἐνεργοῦν.

Ὁ ἔμπιστος φίλος τοῦ Τρικούπη, πῆγε στὸ γραφεῖο του, καὶ τοῦ εἶπε τὰ λεχθέντα, προσπαθῶντας κι' αὐτός, νὰ μαντέψῃ τὶ συμβαίνει.

Ὁ Τρικούπης, μόλις τ' ἄκουσε αὐτὰ θύμωσε πολὺ καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς σοφὰ καὶ προφητικὰ ἐπὶ λέξει:

—«Δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν διπλῆν πολιτικήν, ἄλλην ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ ἄλλην ἐν τῷ φανερῷ. Εἶπον καὶ λέγω πάλιν ὅτι δὲν συμφέρει σήμερον εἰς τὴν Κρήτην νὰ κινηθῆ. Αἱ ἐπαναστάσεις δὲν γίνονται μὲ τὰς 10 χιλιάδας φράγκων, ποὺ ἐλήφθησαν ἐκ Λιβόρνου. Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρός, θὰ διατεθῶσιν ἑκατομμύρια, θὰ δοθῶσιν χιλιάδες ὅπλων, θὰ ἐγερθῶσιν χιλιάδες ἀνδρῶν, διότι τὸ κίνημα δὲν θὰ εἶνε μονομερές. Πολιτευομένη ὅμως ἡ Κρήτη σήμερον, καθὼς πολιτεύεται, ἐξαντλεῖ ἑαυτὴν καὶ τὸ Ἔθνος. Ἐὰν δὲ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον οὕτω πολιτευομένη, ὑπάρχει φόβος, ὅταν τὸ ὅλον Ἔθνος ἐγερθῆ νὰ εἶνε ἀποκαμωμένη καὶ νὰ μὴν εἶνε πολὺ χρήσιμος εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα».

Ἐν τούτοις ὕστερα ἀπὸ 6 χρόνια ὁ Δηλιγιάννης ἔκαμε καὶ τὴν ἐπανάστασι τῆς Κρήτης, καὶ τὸν πόλεμο τοῦ 1897.

* * *

Ἡ καλὴ Ἀθήνα, ἡ προπολεμική. δὲν ἦταν πόλις καθαρή. Μόνον ὅταν συνέβαινε κάτι ἔκτακτο, ἐπισκέψεις ξένων βασιλέων, ἢ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, καθαριζόταν λίγο.

Ἔτσι μετὰ τοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ποὺ ἔγιναν, κι' ἀφοῦ πέρασεν ἡ... ἀναγκαστικὴ καθαριότης, τὴν πρωτοχρονιὰ τοῦ 1897 ἡ «Ἀκρόπολις» ἐζήτησε τὶς εὐχὲς διαφόρων, γιὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο. Κι' ὁ μακαρίτης ὁ Σουρῆς ἔδωσεν ἐμμέτρως τὴν ἑξῆς εὐχή :

Ποιὸς ξέρει στὴν Ἀθήνα, πότε πάλι,
Ὀλυμπιάδα θἄχουμε δευτέρα,
κι' οἱ ξένοι, τότε πειὰ μὲ τὸ τσουβάλι,
θ' ἀφίνουνε χρυσάφι ἐδῶ πέρα.

Εὔχομαι, ἐδῶ πέρα, κάθε χρόνο,
νὰ γίνωνται ἀγῶνες τακτικοί,
γιατὶ ἡ πρωτεύουσά μας, τότε μόνο,
θὰ ἤτανε κομμάτι παστρική.

* * *

Ὅταν κάποτε ὁ Σουρῆς, γιόρτασε τὴ δεκαετηρίδα του, διάφοροι θαυμασταί του, τοῦ ἔστειλαν δῶρα καὶ ἀνθοδέσμες, ἄλλοι δὲ λόγιοι καὶ ποιηταί, ἕνα «μπουκέτο» ἀπὸ ποιήματα.

Ἔτσι ὁ μακαρίτης Ἄγγελος Βλάχος, τοῦ ἔγραψε τὸ ἑξῆς :

"Ἂν δέκα χρόνια τοῦ «Ρωμηοῦ» ἀκόνισες τὴ γλῶσσα, εἷς ὅλα τ' ἄδεια καὶ στραβὰ Ρωμέϊκα κεφάλια. Ἔννοια σου!...Μὴν σκοτίζεσαι. Θὰ ζήσῃς ἄλλο τόσο,γιατὶ θὰ ζοῦν αἰώνια,Ρωμηοὶ μὲ τέτοια χάλια!..

* * *

Τὸ γραφεῖο τοῦ μακαρίτη Ἀθαν. Εὐταξία, ἦταν γεμάτο ἀπὸ βιβλία καὶ ἀπὸ ὅπλα τῆς ἐπαναστάσεως... Ψηλὰ δὲ στὸν τοῖχο ἦταν μιὰ μεγάλη εἰκόνα τοῦ πατέρα του, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ μακαρίτης ὁ «Θανάσης» ἐκαυχήθηκε, κάποτε, στὴ Βουλή, εἰπών :

— Ἰγὼ εἶμ' υἱὸς ἰνὸς παππᾶ !

Ὅταν ἦταν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ὁ Εὐταξίας, τὸ σπίτι του κατακλυζότανε ἀπὸ συμπατριώτας του δασκάλους, οἱ ὁποῖοι περιμένοντες τὴν ὥραν νὰ τὸν ἰδοῦν, κι' ἀδημονοῦντες γιατὶ ἀργοῦσε, μαδοῦσαν τὶς φοῦντες ἀπὸ τὰ τσαρούχια τους, λέγοντας :

— Μπόλ'κ' δ'λειὰ ἔχ' οὐ κὺρ Θανάσης !

Μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ αὐτούς, Λαμιεύς, ἔχων μεγάλο μουστάκι, δὲν εἶχε ἀφίσει τρίχα γιὰ τρίχα στῶν τσαρουχιῶν του τὶς φοῦντες.

Σὰν τὸν εἶδε λοιπὸν ὁ Εὐταξίας τοῦ εἶπε γελῶντας :

— Οὐρ' Νικόλα, ἐέβγαλις τσ' τρίχις ἀπ' τὰ τσαρούχια σ' κι' τσ' ἔβαλλις στὰ μ' στάκια σ'!...

* * *

Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ φανατικοὺς Ἕλληνας βιβλιοφίλους ἦταν κι' ὁ ἀλησμόνητος εἰσαγγελεὺς Τζιβανόπουλος.

Ὁ Τζιβανόπουλος ἀγόραζε ὁλόκληρα φορτία παλαιῶν βιβλίων, πολυτίμων καὶ δυσευρέτων. Ἀγόραζε ἀκόμα καὶ βιβλία σπάνια καὶ πολύτιμα διπλᾶ.

Τὰ διπλὰ αὐτὰ ἀντίτυπα τὰ χάριζε σὲ φίλους του, νοιώθοντας ἔτσι τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι ποὺ μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ ὁ ἄνθρωπος, προσφέροντας κάτι τὸ ἐκλεκτὸ στοὺς ὁμοίους του.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τους προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες ὁ κ τ ὼ δραχμὰς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» ἤρχισεν ἤδη, τόσον διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀναγνώστας μας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διὰ τῶν κατὰ τόπους Ὑποπρακτορείων τοῦ πρακτορείου ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγκάρης»